

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

navrhovatelů: a) **K. N. P. s.r.o.**,
b) **Ing. P. M.**
obou zastoupených advokátem JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr.
sídlem Lidická 57, 602 00 Brno
c) **M. R. K. h., z.s., .**

proti
odpůrci: **Obec Ráby**, IČ 00274135
sídlem Ráby 5, 533 52 Ráby

v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu Ráby, ze dne
11. 9. 2014

takto:

I. Soud bere na vědomí zpětvzetí návrhu učiněné navrhovatelem c).

II. Návrh navrhovatelů a) a b) na zrušení Územního plánu Ráby, ze dne 11. 9. 2014 v částech týkajících se pozemků p.č. X, p.č. X, p.č. X a p.č. X, vše v katastrálním území Ráby, se zamítá.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Navrhovateli c) se vrací část soudního poplatku ve výši 4.000 Kč.

Odůvodnění:

1. Navrhovatelé a), b) a c) se návrhem doručeným soudem dne 2. 10. 2017 domáhali zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu obce Ráby (dále jen „ÚP Ráby“), vymezené tak, jak je uvedeno ve výroku II. rozsudku. Územní plán dle záznamu o účinnosti nabyl účinnosti dne 2. 10. 2014.

2. Navrhovatel c) vzal návrh podáním ze dne 18. 12. 2017 v plném rozsahu zpět, navrhl zastavit řízení.

3. V návrhu navrhovatelé a) a b) uvedli, že jsou mimo jiné vlastníky pozemků parc. č. X [navrhovatel b)], parc. č. X, parc. č. X a parc. č. X [navrhovatel a)] (dále jen „dotčené pozemky“) vše v katastrálním území Ráby, okres Pardubice. Navrhovatel a) navíc v areálu tvořeném uvedenými a dalšími pozemky a včetně staveb podniká – provozuje muzeum perníku. Zrušení územního plánu se domáhají v části, která se týká právě uvedených čtyř pozemkových parcel – dotčených pozemků. Ve vlastnictví k dotčeným pozemkům a následně těmto pojatým do regulace územním plánem spatřují oba navrhovatelé svoji aktivní legitimaci. Popsali historii vzniku Lovčího zámku pod Kunětickou horou a jeho oplocení jako souvislého areálu. Dotčené pozemky byly napadeným územním plánem (viz též grafická část ÚP – Hlavní výkres – pozn. soudu) zařazeny do nově vytvořené funkční plochy ZX – plochy zeleně se specifickým využitím, přičemž v předchozí územní regulaci ÚPSÚ Pod Kunětickou horou byly dotčené pozemky včetně celého areálu Lovčího zámku vymezeny jako stabilizovaná plocha OM „občanské vybavenosti a podnikatelských aktivit“. Takovým novým zařazením pozemků byli navrhovatelé omezeni na svých vlastnických právech ve větší než nezbytné míře (viz kritéria potřeby, přiměřenosti a naplnění účelu). Zařazení do plochy ZX bylo v rozporu s hmotnou zákonnou úpravou zákona o lesích, zákona o ochraně přírody a krajiny a správního řádu. Uvedeným postupem je navrhovateli a) bráněno v rozvoji, případě i zachování podnikání v areálu Lovčího zámku, ve kterém má navrhovatel a) řádně, dle živnostenského zákona, vymezenou venkovní provozovnu. Navrhovatelé rovněž napadli proceduru přijetí, resp. zveřejnění územního plánu jako opatření obecné povahy ze strany odpůrce. Návrh byl podán v rámci obsáhlého textu čítajícího celkem 48 stran textu na formátu A4.

4. K výzvě soudu navrhovatelé v o poznání stručnějším podáním vymezili jednotlivé žalobní body návrhu. V návrhu i doplněném podání odkázali na tzv. pěti krokový

algoritmus přezkumu opatření obecné povahy, jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu. Uvedli, že napadené opatření ob stojí pouze ve světle prvních dvou kroků (dostatek pravomoci k vydání územního plánu a nepřekročení vymezené působnosti), avšak dále nikoli. Stanovený procesní postup při jeho vydání dodržen nebyl, napadené opatření odporuje více zákonům svým obsahem a neproporcionálně zasahuje do práv navrhovatelů. Konkrétní návrhové body lze vymezit takto:

- a) Napadený ÚP Ráby jako opatření obecné povahy nenabyl dosud účinnosti, neboť odpůrce jej neoznámil veřejnou vyhláškou na své úřední desce ve smyslu § 173 odst. 1 správního řádu. Odpůrce sice schválil návrh rozhodnutí o námitkách a schválil i ÚP Ráby, na své úřední desce zveřejnil pouze obsah usnesení zastupitelstva a návrh územního plánu, který mu byl pořizovatelem předložen ke schválení. Veřejnou vyhlášku vydal pouze pořizovatel ÚP Ráby – Magistrát města Pardubice, tato forma zveřejnění však dle navrhovatelů nevyvolává jakékoli právní následky, neboť vydání opatření obecní povahy má být oznámeno veřejnou vyhláškou toho orgánu, který jej vydal (a nikoli toho, který se podílel na jeho přípravě).
- b) Porušení lesního zákona – ve vztahu k regulaci a zařazení dotčených pozemků parc. č. X, parc. č. X, parc. č. X a parc. č. X do plochy nově vytvořené a označené jako ZX - plochy zeleně se specifickým využitím byl porušen zákon č. 289/1995 S., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon). Odpůrce v ÚP Ráby potvrdil, že dotčené pozemky jsou zastavěnými stavebními pozemky dle stavebního zákona a jsou součástí zastavěného území obce Ráby, současně byl potvrzen zákonný charakter oplocení areálu, tyto skutečnosti vylučují možnost považovat tyto pozemky za pozemky určené k plnění funkce lesa (dále též „PUPFL“) dle § 3 odst. 1 lesního zákona. Odpůrce dotčené pozemky oproti minulé regulaci nezařadil do funkční plochy občanské vybavenosti OM, nýbrž nově do plochy ZX se specifickým využitím. Plocha ZX byla nově vytvořena proto, aby byla zachována ochrana charakteru pozemků dle lesního zákona, to však pro navrhovatele přináší omezení při nakládání s jeho vlastnictvím. Rovněž se tím dostává do rozporu s vymezením venkovní provozovny dle živnostenského zákona. Poukazují dále na to, že pozemky jsou historicky desítky let oploceny, což pro případ zařazení do kategorie PUPFL vylučuje ustanovení § 32 odst. 7 lesního zákona.
- c) Porušení zákona o ochraně přírody a krajiny – odpůrce měl v územním plánu mimo jiné zpřesnit hranice dříve vymezeného ÚSES (územní systém ekologické stability), konkrétně regionálního biocentra Kuněticko 1758 (dále též „RBC 1758 Kuněticko“). V územním plánu byl součástí biocentra učiněn pozemek p.č. X, který je ve vlastnictví navrhovatele b). Jde však o zastavěný stavební pozemek v oploceném areálu, který funkci biocentra plnit nemůže. Jedná se tak o rozpor s ust. § 3 odst. 1, písm. a) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, který stanoví, že má jít o vzájemně propojený soubor přirozených i po změněných, avšak přírodně blízkých ekosystémů, které udržují přírodní rovnováhu. Dle prováděcí vyhlášky musí být v rámci biocentra umožněna migrace organismů, což je v případě pozemku p.č. x vyloučeno. RBC 1758 Kuněticko je tak ve vztahu k označenému pozemku nefunkční, což dokládá i posudek, který navrhovatelé nechali zpracovat.

- d) Porušení správního řádu – dřívější územní plán dotčené pozemky parc. č. X, parc. č. X, parc. č. X a parc. č. X včetně celého oploceného areálu zařadil do funkční plochy OM – občanský vybavenost, tím byla založena dobrá víra navrhovatelů, že mohou pozemky využívat způsobem odpovídajícím funkčním plochám OM. O dřívějším zařazení do takové plochy neměli navrhovatelé důvod pochybovat. Pokud byl odpůrce přesvědčen, že pozemky byly v předchozím ÚP zařazeny chybně, měl toto napravit určeným postupem a nikoli tím, že dřívější regulaci začne ignorovat. Byla tak porušena ustanovení § 2 odst. 1, 2 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.
- e) Neproporcionální povaha omezení práv navrhovatelů – vlastnická práva obou navrhovatelů byla ve vztahu k dotčeným pozemkům omezena. Omezení je pak vyvoláno změnou jejich přípustného funkčního využití (viz výše). Ve světle v návrhu citované judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) spatřují omezení jako překračující kritéria potřeby (ochrana pozemků by byla dle lesního zákona i zákona o ochraně přírody a krajiny garantována i při zařazení do plochy OM), přiměřenosti (zařazení pozemků do funkční plochy ZX vylučuje budou možnost žádat o vynětí pozemků k kategorii PUPFL) a nenaplnění účelu (fakticky opakuje důvody nesprávnosti zařazení pozemku p.č. X do RBC 1758 Kuněticko.

5. Odpůrce s návrhem nesouhlasil. Ve vyjádření k návrhu uvedl, že územní plán byl zpracován v souladu s požadavky stavebního zákona. V částech, ve kterých se dotýká práv navrhovatelů, byl dostatečně odůvodněn a je v souladu s právními předpisy. Přijaté řešení dané plochy – tedy i dotčených pozemků navrhovatelů je přiměřeným a důvodným zásahem do jejich práv. Územní plán byl vydán poté, co byly shromážděny podklady a stanoviska příslušných dotčených orgánů hájících veškeré veřejné zájmy dle zvláštních právních předpisů. Navrhovatelům nevznikl ani nemohl vzniknout nárok na zařazení pozemků do funkčních ploch dle jejich požadavků či představ, které by jim nejvíce konvenovaly.

6. Na základě zpětvzetí návrhu navrhovatelem c) bylo toto zpětvzetí návrhu podaného více osobami vzato soudem na vědomí ve smyslu ust. § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to výrokem I. shora. Navrhovatel c) byl dle čl. 9 svých stanov ze dne 19. 11.2015 oprávněn toto učinit prostřednictvím svého předsedy.

7. Krajský soud dále při přezkumu předmětného územního plánu („ÚP“) jako opatření obecné povahy (dále též „OOP“) dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

8. Soud považuje za nutné předeslat, že podaný návrh (i po částečném zestručnění) je velmi rozsáhlý a velmi obtížně zpracovatelný, na což upozornil ve svém vyjádření i odpůrce. Proto zejména v dané věci platí následující teze. Ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění

svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008-13).

9. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry [proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 - 13, dostupný na www.nssoud.cz), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 (odstavec 4 odůvodnění), usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 (odstavec 5 odůvodnění), usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 (odstavec 6 odůvodnění). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*, neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

10. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na*

okolností každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nepůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

11. Podle ust. § 101a s.ř.s. návrh na zrušení opatření obecné povahy, nebo jeho části je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.

12. Podle ust. § 101d odst. 1 s.ř.s. při rozhodování je soud vázán rozsahem a důvody návrhu.

13. Podle ust. § 101d odst. 2 s.ř.s. dojde-li soud k závěru, že opatření obecné povahy nebo jeho část je v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo jej vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem, opatření obecné povahy nebo jeho části zruší dnem, který v rozsudku určí. Není-li návrh důvodný, soud jej zamítne.

14. Pro bližší dokreslení a popis regulovaného území a jeho bezprostřední okolí, do něhož

spadají dotčené pozemky, soud připomíná obecně dostupnou informaci, že území a lokalita Kunětické hory je významným a ve své podstatě výjimečným krajinným prvkem horní části polabské nížiny. Z wikipedie: *Kunětická hora je osamocený výrazný vrch (307 m n. m.) ležící 5 kilometrů na severoseverovýchod od centra Pardubic, na katastrálním území obce Ráby. Tvoří dominantu Polabí. Hora je z jedné strany poznamenána těžbou kamene, která zde skončila v roce 1920. Na vrcholu stojí stejnojmenný brad z počátku 15. století. Oblíbené výletní místo obyvatel Pardubic i lidí ze širokého okolí. Z vrcholu hory je nádherný výhled do širokého okolí a za příznivých podmínek je možno vidět i vrcholky Krkonoš. Je to nejvyšší bod Kunětické kotliny¹. Jedná se o přírodní památku² a chráněnou lokalitu³. Z těchto skutečností muselo logicky vycházet napadené opatření obecné povahy i podkladová dokumentace, byť to nemusí být v samotném jeho textu, který vychází především z požadavků stavebního zákona, výslovně zdůrazněno. Dotčené pozemky se nachází v souvislém lesním porostu na jihozápadním úpatí Kunětické hory v dosahu 300 m vzdušnou čarou od vrcholové partie hory.*

¹ [https://cs.wikipedia.org/wiki/Kun%C4%Btick%C3%A1_hora_\(V%C3%BDchodolabs%C3%A1_tabule\)](https://cs.wikipedia.org/wiki/Kun%C4%Btick%C3%A1_hora_(V%C3%BDchodolabs%C3%A1_tabule))

² [https://cs.wikipedia.org/wiki/Kun%C4%Btick%C3%A1_hora_\(p%C5%99%C3%ADrodn%C3%AD_pam%C3%A1tka\)](https://cs.wikipedia.org/wiki/Kun%C4%Btick%C3%A1_hora_(p%C5%99%C3%ADrodn%C3%AD_pam%C3%A1tka))

³ <http://lokalita.geology.cz/3567>

15. O aktivní legitimaci navrhovatelů podle ust. § 101a odst. 1 s.ř.s. nebylo pochyb, tuto

nepopíral ani odpůrce. Z předložené dokumentace, včetně výpisu katastru nemovitostí, vyplývá, že navrhovatelé a) a b) jsou vlastníky dotčených pozemků v území zpracovaném napadeným ÚP. Zásady posuzování aktivní procesní legitimace navrhovatele v řízeních o návrhu na zrušení opatření obecné povahy byly vymezeny v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č.j. 1 Ao 1/2009-120, tak, že „*navrhovatel musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. Nestací tedy, tvrdí-li navrhovatel, že opatření obecné povahy či procedura vedoucí k jeho vydání jsou nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho právní sféry. (...) Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení.*“ V daném případě navrhovatelé tvrdili a odpůrce nepopřel, že jsou jako vlastníci výše zmíněné pozemkové parcely dotčeni na svém vlastnickém právu uvedeným ÚP, když poukázali na potenciální konkrétní zásahy do svého vlastnického práva v důsledku zařazení pozemků do plochy ZX – plochy zeleně se specifickým využitím.

16. Postup soudního přezkumu opatření obecné povahy (§ 101d odst. 1 a 2 s.ř.s.) spočívá v pěti krocích; za první, v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; za druhé, v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání ultra vires); za třetí, v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; za čtvrté, v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho části) se zákonem (materiální kritérium); za páté, v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality. Na shora citovaný postup odkazovali též navrhovatelé.

17. Podle platné právní úpravy je soud vázán při rozhodování rozsahem a důvody návrhů (§ 101d odst. 1 s.ř.s. ve znění účinném od 1. 1. 2012). Proto se soud zaměřil na přezkum uvedeného OOP v mezích rozsahu a důvodů daného návrhu.

18. Odpůrce měl a má v této věci má pravomoc pořídit a vydat napadený územní plán (první krok přezkumu), svým postupem při vydávání územního plánu s přihlédnutím k jeho obsahu nepřekročil meze své zákonné působnosti (druhý krok přezkumu). Naplnění obou podmínek plyne z ust. § 44 a § 54 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). V těchto bodech navrhovatelé porušení předpisů netvrdili, ostatně konstatovali, že z hlediska prvního a druhého hlediska algoritmu přezkumu napadené opatření obстоjí.

19. Ke třetímu kroku postupu přezkumu – tedy zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem, navrhovatelé vznesli námitky stran otázky dodržení postupu uvedeného v § 43 an. stavebního zákona spolu s § 173 správního řádu. Namítali, že odpůrce sice územní plán schválil, avšak na své úřední desce zveřejnil pouze obsah usnesení zastupitelstva a návrh ÚP Ráby, který mu byl předložen ke schválení.

Požadovanou veřejnou vyhlášku (viz citované ust. § 173 správního řádu) vydal pouze pořizovatel ÚP a nikoli odpůrce. Soud souhlasí s navrhovatelem, že postup při zveřejňování opatření obecné povahy je přesně vymezen zákonem s výraznými požadavky na publicitu a poté následnou závaznost a účinnost opatření obecné povahy. Navrhovatelé současně uvádějí, že jimi tvrzené a namítané porušení zákonného postupu není podstatou jejich návrhu. K tomu soud po přezkoumání dané otázky uvádí, že tvrzení navrhovatelů o pochybení a absenci části kroků odpůrce při zveřejňování napadeného ÚP Ráby zůstalo neprokázané. Navrhovatelé doložili (a je též obsahem správního spisu) záznam o účinnosti vydaný Magistrátem města Pardubic a též tvrdili, že pořizovatel vydal a publikoval veřejnou vyhlášku, nikterak však již navrhovatelé neprokazovali, že k vydání a tedy i zveřejnění veřejné vyhlášky – schváleného ÚP Ráby nepřistoupil sám odpůrce. Zde zůstalo pouze u jejich neprokázaných tvrzení. Nebyl předložen např. záznam o rozsahu zveřejněných dokumentů na úřední desce odpůrce v dané době. Soud k tomu uvádí, že pořizovatel svým postupem zcela naplnil požadavky ust. § 165 odst. 3 stavebního zákona.

20. Soud si je vědom požadavků na publikaci opatření obecné povahy a rovněž podmínek nutných ke splnění, aby tento předpis nabyl účinnosti (ust. § 173 správního řádu). K tomu lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2012, čj. 3 AOs 1/2012-33, který se danou otázkou též zabýval. Při hodnocení toho, zda opatření obecné povahy se stalo závazným a účinným (při možné teoretické přítomnosti částečných procesních pochybení) je třeba zohledňovat nejen zájmy navrhovatelů, ale zájmy všech adresátů tohoto opatření, především pak jejich zájem na stabilitě právních poměrů a dodržování principu právní jistoty a předvídatelnosti práva. Byť soud nemá za to, že navrhovatelé svojí námitku prokázali, přesto uvádí, že i při shora uvedeném možném pochybení nedošlo tímto k omezení subjektivních práv navrhovatelů ve smyslu § 2 s.ř.s. Navrhovatelé si byli přijatého a vydaného opatření obecné povahy, neboť patrně dlouhodobě nejsou se stavem veřejnoprávní regulace v areálu spokojeni. Svědčí o tom, též to, že návrh na zrušení OOP podali, z pohledu soudu zcela nelogicky, až v poslední den tříleté lhůty. Tento jejich postup, resp. taktika dosti oslabuje vznesenou námitku, včetně námitek dalších. Měli-li by totiž navrhovatelé skutečný zájem včas a řádně hájit své zájmy – jak ostatně deklarují v návrhu, nebylo jakkoli nutné vyčkávat s podáním návrhu na zrušení na poslední den několikaroční lhůty.

21. Ke shora uvedenému ještě soud uvádí, že podstatou ochrany subjektivních práv ve správním soudnictví (§ 2 s.ř.s. ve spojení s § 101a s.ř.s.) je ochrana individuálních práv, nikoliv obecná ochrana práv širokého okruhu osob, které mohly být teoreticky vadným postupem dotčeny. Návrh dle § 101a s.ř.s. (ani dle § 65 s. ř. s.) není *actio popularis*, nýbrž je prostředkem ochrany výlučně práv navrhovatele (žalobce). Tvrzený avšak neprokázaný vadný postup odpůrce neměl na navrhovatele jakýkoli přímý dopad. Již shora soud uvedl, že si vydaného ÚP Ráby byli vědomi od samého počátku (vznášeli námitky v průběhu přijímání) a s návrhem na zrušení předstoupili před soud v poslední den tříleté lhůty. Územní plán je zveřejněn a je dostupný široké veřejnosti způsobem umožňujícím dálkový přístup jak na internetových stránkách odpůrce, tak u jeho pořizovatele.

22. Ke čtvrtému kroku postupu přezkumu – tedy v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho části) se zákonem (materiální kritérium), navrhovatelé vznesli námitky stran otázky porušení zákona o lesích, zákona o ochraně přírody a krajiny a správního řádu.

23. K rozporu s lesním zákonem navrhovatelé přímo odkazují na ust. § 3 odst. 1 lesního zákona, který uvádí, že pozemky určené k plnění funkcí lesa jsou mimo jiné pozemky s lesními porosty a plochy, na nichž byly lesní porosty odstraněny za účelem obnovy, lesní průseky a nezpevněné lesní cesty, nejsou-li širší než 4 m, a pozemky, na nichž byly lesní porosty dočasně odstraněny na základě rozhodnutí orgánu státní správy lesů podle § 13 odst. 1 tohoto zákona. Takové vymezení je však v rozporu s tím, že dotčené 4 pozemkové parcely byly v územním plánu zařazeny do kategorie zastavěných stavebních pozemků ve smyslu stavebního zákona. Rovněž tak byl dle navrhovatelů potvrzen zákonný charakter oplocení areálu Lovčího zámku. K tomu poukazují na další možné rozpory s jinými ustanoveními lesního zákona, zejm. zákaz oplocování lesa uvedený v § 32 odst. 7 zákona. Spatřují v tomto rozpor s reálným stavem a poté i dopadem na možnou regulaci v ÚP Ráby. Sami navrhovatelé přitom uvádějí, že vedli řízení o charakteru dotčených pozemků, tedy zda se jedná o pozemky určené k plnění funkce lesa. Tato otázka je totiž v dané námitce podstatná, neboť navrhovatelé se fakticky dožadují toho, aby dotčené pozemky byly podřazeny funkční ploše OM – občanská vybavenost (jak tomu bylo v dřívější regulaci) a i nikoli funkční ploše ZX – plochy zeleně se specifickým využitím, což s sebou logicky přináší tvrzené omezení práv navrhovatelů, oproti dřívější kategorizaci. Plocha ZX byla totiž vytvořena cíleně pro dotčené pozemky a její náplň regulace respektuje omezení dané též lesním zákonem.

24. K tomu však soudu nezbyvá než konstatovat, že porušení lesního zákona přijatým územním plánem neshledává. Jistě se jedná o netypickou záležitost, což je však dáno historickým vývojem vzniku a oplocení areálu Lovčího zámku, který je oběma navrhovatelům dlouhodobě znám. Soud též připomíná, že především navrhovatel a) pozemky v areálu pořídil a začal v areálu podnikat za situace, která byla z pohledu regulace lesním zákonem totožná, jako je v dnešní době. Zařazení pozemků do kategorie pozemky zastavěné stavební [§ 2 odst. 1, písm. c) a § 58 a násl. stavebního zákona] nemůže vyloučit právní regulaci směřující k ochraně lesa dle lesního zákona, jak se snaží vykreslit navrhovatelé. Ve vztahu k dotčeným pozemkům bylo k jejich zařazení do kategorie pozemků určených k plnění funkce lesa vydáno (na základě řízení zahájeného právě navrhovatelem) kladné rozhodnutí, a to dne 26. 5. 2014 – Magistrát města Pardubic, čj. MMP/14153/21/2014/Me, které se stalo předmětem přezkumu jak odvolacího orgánu, tak následně soudů. Zdejší soud nesouhlasnou žalobu navrhovatelů zamítl rozsudkem ze dne 16. 12. 2015, čj. 52 A 105/2014-308, kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 13. 7. 2017, čj. 1 As 24/2016-61. O podané ústavní stížnosti nebylo dosud rozhodnuto. Nelze proto spatřit rozpor územního plánu s lesním zákonem, neboť regulace dotčených pozemků (tedy i omezení daná zařazením do plochy ZX) je řádně odůvodněná vychází ze stanoviska příslušného orgánu státní správy lesů, jež je v souladu se zákonem a bylo předmětem soudního přezkumu. Druhý další přezkum skrze důsledky nutně zakomponované do územního plánu, již za takto vzniklého ustanoveného právního stavu je vyloučen. Nadto lze uvést, jak ostatně je již v územním plánu uvedeno ve vyjádření k námitkám, že omezení dané lesním zákonem musí být v územním plánu akceptováno a zákonná ochrana lesa by byla dána i bez deklarace v územním plánu. Navrhovatelé měli a mají možnost žádat o změnu charakteru, resp. využití pozemků dle lesního zákona, avšak sami se rozhodli tak, že dosud uvedené kroky neučinili. Uvedený postup byl zmíněn i bodě 49. citovaného rozsudku čj. 1 As 24/2016-61, stejně tak se NSS v tomtéž rozsudku vyjadřoval k tvrzenému rozporu naplnění definice zastavěných pozemků. Není proto

porušením lesního zákona, je tomu právě naopak, že pozemky byly zařazeny nově do plochy ZX, ve které jsou respektovány mimo jiné regulace dané lesním zákonem, tedy zde jako nepřípustné jsou uvedeny všechny stavby, pokud nejsou uvedeny jako přípustné (dětské a rekreační vybavení, prvky drobné architektury, stavby a zařízení technické infrastruktury). Jako hlavní využití je deklarována ochranná funkce se specifickými podmínkami, které přihlíží k dosavadnímu charakteru areálu, k tomu viz dále.

25. Porušení zákona o ochraně přírody a krajiny navrhovatelé spatřují v tom, že pozemky v areálu Lovčického zámečku, včetně dotčených 4 pozemků a především pak pozemek p.č. X ve vlastnictví navrhovatele b) byly územním plánem označeny jako zastavěné stavební pozemky a uvedený pozemek p.č. X byl současně učiněn součástí Územního systému ekologické stability (ÚSES), regionálního biocentra Kuněticko 1758. Rozpor se zákonem navrhovatelé spatřují v tom, že pozemek byl v ÚP deklarován jako zastavěný stavební, je fakticky a historicky uvnitř oploceného areálu, poté však nemůže naplnit deklarované parametry ochrany dle zákona o ochraně přírody a krajiny, konkrétně § 3 odst. 1, písm. a) a v té návaznosti § 1 písm. a) vyhlášky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Navrhovatelé dovozují, že jedním ze zásadních parametrů a charakteristik má být plná průchodnost, která je oplocením areálu narušena. Regionální biocentrum proto považují za nefunkční. K tomu pro účely soudního řízení doložili znalecký posudek Ing. M. S. ze dne 15. 9. 2017. Na žalovaném bylo, aby zpřesnil hranice biocentra, což fakticky neučinil, pouze je převzal a tím bylo zasaženo do práv navrhovatele b).

26. Dle citovaného ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny je územní systém ekologické stability krajiny vzájemně propojený soubor přirozených i pozměněných, avšak přírodě blízkých ekosystémů, které udržují přírodní rovnováhu. Rozlišuje se místní, regionální a nadregionální systém. Dle uvedeného ustanovení citované vyhlášky se vymezují následující pojmy územního systému ekologické stability krajiny a) biocentrum je biotop [§ 3 písm. i) zákona] nebo soubor biotopů; v krajině [§ 3 písm. k) zákona], který svým stavem a velikostí umožňuje trvalou existenci přirozeného či pozměněného, avšak přírodě blízkého ekosystému. Regionální biocentrum RBC 1758 Kuněticko bylo vymezeno v Zásadách územního rozvoje Pardubického kraje z ledna 2010 (dále též jen „ZÚR“), tedy opět ve formě opatření obecné povahy. V bodě 113 písm. a) tyto Zásady uvádí, že ZÚR stanovují tyto úkoly pro územní plánování: zpřesnit vymezení regionálních a nadregionálních biocenter a biokoridorů v souladu s metodikou ÚSES a požadavky specifických oborových dokumentací tak, aby byly dodrženy nejméně jejich minimální parametry a zajištěna jejich funkčnost. Z uvedeného plyne, že úkolem odpůrce a též pořizovatele ÚP Ráby bylo vymezit přesné parametry při zachování minimálních limitů stanovených v ZÚR. Pak se nelze ztotožnit s námitkami navrhovatelů, že pozemek p.č. X měl být vyjmut. Soud nepřijímá ani argument oplocením, o kterém jsou si navrhovatelé vědomi a byli si vědomi již při úvodní realizaci svých záměrů v areálu Lovčického zámečku, že je svou povahou dočasné a vycházel z udělené výjimky. Soud rovněž nepřistupuje na argument nefunkčnosti z důvodu (ne)průchodnosti právě z důvodu zaplacení, neboť má za to, že ze zákonných předpisů pro biocentrum neplyne (na rozdíl od biokoridoru) požadavek průchodnosti. Nadto, navrhovatelé zcela opomíjí, že samotné oplocení v reálné podobě sice znamená omezení migrace převážně zvěře a větších živočichů, avšak dalším živočichům, rostlinám a dalším organismům patrně na překážku nebude. Soud se mohl při

přezkumu opatření obecné povahy zabývat obsahem znaleckého posudku Ing. S. v omezené míře. Především je třeba uvést, že proti vymezení biocentra bylo ze strany navrhovatelů třeba aktivně vystupovat (pokud by tak uznali za vhodné při jejich konzistentním zájmu snížení omezení regulace ohledně jejich pozemků) již při tvorbě ZÚR Pardubického kraje a případně odborný znalecký posudek předkládat již tam, ev. při tvorbě územního plánu. Nadto znalkyně v posudku vychází logicky z reálného stavu v dané lokalitě, pokud je stav ovšem výsledkem částečného nerespektování ochrany pozemků, tak nelze takovou argumentaci s úspěchem využít. Jinými slovy, pokud byl areál v minulosti oplocen pro účely aktivit chovanců ústavu a tento účel užití areálu též se vstupem navrhovatelů pominul, nelze argumentaci zaplacením a vytvořením migrační bariéry považovat za nosnou. Rovněž i úprava využití pozemků s částečným omezením veřejnoprávní regulace plyne z dočasně vydaných výjimek.

27. Třeba dodat, že dle rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2013, čj. 4 AOs 1/2012-105, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí NSS č. 7/2013 pod č. 2848 platí, že: „...*správní soudy nejsou povolány k tomu, aby hodnotily odbornou stránku věci, neboť takový přezkum jim nepřísluší; odborné posouzení věci a volba konkrétního řešení je na pořizovateli územně plánovací dokumentace a osobách, které k tomu disponují odpovídajícím vzděláním a erudiicí a které pořizovatel zpracováním odborných podkladů pověřil. Je proto na místě, aby správní soudy při přezkumu opatření obecné povahy tohoto typu postupovaly obzvlášť obezřetně.*“ Obecně tak platí, že ve správním soudnictví je omezený prostor pro přijímání nových závěrů, jež byly předmětem předchozích úvah a vyhodnocení správních orgánů. V napadeném územním plánu se odpůrce vypořádal s námitkami navrhovatelů, vycházel ze stanoviska orgánu státní správy, čehož výsledkem bylo zařazení pozemků do plochy ZX, která konvenovala též ochraně pozemků dle lesního zákona. Proto, i pokud by se mělo uzavřít tak, že zařazení pozemku p.č. X do ÚSES RBC 1758 Kuněticko nebylo správně vyhodnoceno (s čímž soud na rozdíl od navrhovatelů nesouhlasí), nic by takový závěr neznamenal pro potřebu regulace dotčených pozemků z pohledu ochrany lesního zákona, nebyl by tak dán důvod pro zrušení navržených částí územního plánu.

28. Porušení správního řádu navrhovatelé spatřují v tom, že dřívější územní plán (ÚPSÚ Pod Kunětickou horou) včetně změna doplňků dotčené pozemky parc. č. X, parc. č. 160/4, parc. č. X a parc. č. X včetně celého oploceného areálu zařadil do funkční plochy OM – občanský vybavenost, tím byla založena dobrá víra navrhovatelů, že mohou pozemky využívat způsobem odpovídajícím funkčním plochám OM. O dřívějším zařazení do takové plochy neměli navrhovatelé důvod pochybovat. Pokud byl odpůrce přesvědčen, že pozemky byly v předchozím ÚP zařazeny chybně, měl toto napravit určeným postupem a nikoli tím, že dřívější regulaci začne ignorovat. Byla tak porušena ustanovení § 2 odst. 1, 2 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

29. S touto argumentací soud nemůže souhlasit. Lze sice navrhovatelům přiznat jisté oprávnění očekávat, a je principiálně vhodné, aby územně plánovací dokumentace byla vytvářena konzistentně a v návaznosti s dřívějšími podklady. Tento požadavek však má své omezení. Pokud totiž dojde ke zjištění, že v dřívější úpravě byly pominuty limity regulace plynoucí z jiných zákonných předpisů – zde lesní zákon a zákon o ochraně přírody a krajiny, tak odpůrce a pořizovatel neměli jinou možnost než respektovat závazná stanoviska podepřená zákonnou úpravou ležící mimo obecně platné zásady územního plánování. Již shora soud uvedl, že o tvrzené dobré víře navrhovatelů ve vztahu

k dřívějšímu zařazení pozemků do plochy OM – občanská vybavenost má pochybnosti, neboť navrhovatelé si byli vědomi jiné zákonné regulace dotčených pozemků, neboť již v minulosti na žádost obdrželi výjimku dle lesního zákona. Tvrzené ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu v daném případě nebylo porušeno. Je známou skutečností, že pokud například územní plán jistou cestu vymezí jako veřejně přístupnou pozemní komunikaci, tato deklarace (pokud je chybná) nemůže mít rozhodný vliv na to, zda cesta bude za veřejně přístupnou komunikaci prohlášena, pokud o tom bude vedeno správní řízení. Tato paralela může být použitelná i v dané situaci. Tedy pokud dřívější územně plánovací dokumentace řadila pozemky do plochy OM, čímž implicitně patrně nerespektovala regulační ustanovení lesního zákona, vzhledem k charakteru pozemků, nemůže to založit právo navrhovatelů, aby tak pozemky byly regulovány jednou pro vždy. Rovněž tak deklarace druhu a způsobu využití pozemků v evidenci katastru nemovitostí má právě evidenční charakter, nadto pozemek p.č. X v k.ú. Ráby je druhově zapsán jako lesní pozemek.

30. Porušení proporcionality při omezení práv v napadeném územním plánu navrhovatelé spatřují v omezení svých vlastnických práv k dotčeným pozemkům. Omezení je pak vyvoláno změnou přípustného funkčního využití pozemků (viz opakovaná argumentace). Dle jimi citované judikatury Nejvyššího správního soudu spatřují omezení jako překračující kritéria potřebnosti (ochrana pozemků by byla dle lesního zákona i zákona o ochraně přírody a krajiny garantována i při zařazení do plochy OM), přiměřenosti (zařazení pozemků do funkční plochy ZX vylučuje budou možnost žádat o vynětí pozemků k kategorie PUPFL) a nenaplnění účelu (fakticky opakují důvody nesprávnosti zařazení pozemku p.č. X do ÚSES RBC 1758 Kuněticko.

31. V rozsudku čj. 1 Ao 1/2005-98 ze dne 27. 9. 2005 NSS uvedl, že proporcionality je třeba vnímat dvěma způsoby – v jejím užším a širším smyslu. Proporcionalitou v širším smyslu soud chápe obecnou přiměřenost právní regulace. Mezi základní atributy právního státu patří přiměřenost práva, a z tohoto důvodu je úkolem mimo jiné právě i soudní moci přispívat svojí rozhodovací činností k rozumnému uspořádání společenských vztahů. Soud se proto v rámci přezkumu souladu opatření obecné povahy se zákonem věnuje též otázkám, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným legislativním prostředkem (kritérium potřebnosti), zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně (kritérium minimalizace zásahů); v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu).

32. V rozsudku ze dne 29. 4. 2008, čj. 4 Ao 2/2008-42 NSS uvedl: „*K podstatě navrhovatelových námitek považuje Nejvyšší správní soud za nutné především zdůraznit, že jakkoliv přijetí územně plánovací dokumentace nesmí vést k neodůvodnitelné ingerenci do stávající práv vlastníků dotčených nemovitostí, nelze přehlédnout, že jeho úkolem je harmonizace a regulace rozvoje širšího územního celku. Pořizování územně plánovací dokumentace je tedy výrazem veřejného zájmu na naplnění cílů definovaných v § 18 nového stavebního zákona. Z tohoto důvodu je také rozhodování v tomto procesu (rozhodnutí o pořízení územního plánu, zadání územního plánu, schválení pokynů k zapracování do návrhu územního plánu, i vydání územního plánu či zamítnutí návrhu na jeho vydání) svěřeno zastupitelstvu příslušné obce; jde o výkon její samostatné působnosti (srov. § 6 odst. 5 nového*

stavebního zákona). Tyto výstupy (tedy i schválený návrh územního plánu) tak představují konkrétní podobu veřejného zájmu na prostorovém a funkčním využití území obce, na podobě její infrastruktury, na jejím dalším rozvoji, atd. Jsou výsledkem konsenzu, na němž se usnesli jednotliví zastupitelé reprezentující různé skupinové i individuální zájmy obyvatel obce. Nelze jistě rozumně předpokládat, že tento konsenzus představuje optimální (maximálně racionální) řešení, s nímž jsou srozuměny všechny osoby, kterých se dotýká. V praxi může jít i o rozhodnutí, která jsou výsledkem pouhé snahy jednotlivých zastupitelů o maximalizaci jejich vlastních (politických) funkcí a dokonce i rozhodnutí nesprávná, iracionální. Z tohoto důvodu je celý proces pořizování územně plánovací dokumentace podroben právní reglementaci, a to zejména stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy. V těchto mantinelech se popsané rozhodování odehrává a úkolem soudu je tak pouze sledovat, zda se obec v rámci tohoto procesu pohybovala v jejích mezích. Soudu tedy nepřísluší určovat, jakým konkrétním způsobem má být určité území využito, zda je toto využití optimální, atd. Zcela pregnantně je úloha soudu při přezkumu územně plánovací dokumentace vyjádřena v rozsudku Nejvyššího správního soudu publikovaném pod č. 1462/2008 Sb. NSS, kde je uvedeno, že "soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet".

33. Ve světle shora uvedených skutečností má zásadní význam skutečnost, že z žádné zákonné normy či normy práva ústavního nelze dovodit existenci subjektivního práva vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla tato nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití. Nejvyšší správní soud si je pochopitelně vědom skutečnosti, že právo vlastnit majetek je právem ústavně zaručeným (viz čl. 11 Listiny základních práv a svobod), přičemž z podstaty tohoto práva v sobě nepochybně implicity zahrnuje i právo vlastníka předmět vlastnictví zhodnocovat. Tento atribut vlastnického práva však nelze vykládat tak, že by se vlastník takového zhodnocení mohl domáhat na jiných osobách, včetně veřejné moci. (Shodně též rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 – 51)“.

34. S námitkou neproporcionálního omezení práv navrhovatelů se soud neztotožňuje. Územní plán dle tvrzení navrhovatelů omezuje jejich práva tím, že dotčené 4 pozemky zahrnul do nově vytvořené funkční plochy ZX, namísto dřívější plochy OM – občanská vybavenost, kde bylo možné širší využití bez omezení regulací mající vliv na provozovnu v areálu Lovčího zámku povolenou dle živnostenského zákona. Soud však konstatuje, že omezení práv navrhovatelů bylo do územního plánu fakticky převzato na základě stanovisek orgánů veřejné správy, kterážto omezení jsou dána jinými veřejnoprávními předpisy. S těmito předpisy (lesní zákon a zákon o ochraně přírody a krajiny), jak bylo rozebráno shora, je územní plán v souladu. Je tak odpovídající zákonu, že orgán státní správy lesa vydal pro účely projednání ÚP stanovisko fakticky vyžadující ochranu a regulaci pozemků v souladu s lesním zákonem a poté též ve svém rozhodnutí ze dne 26. 5. 2014 deklaroval k návrhu navrhovatelů, dotčené pozemky jako pozemky určené k plnění funkce lesa. Co se týče nesouladu omezení práv s kritériem potřeby omezení a jeho účelu, tak tato je s odkazem na shora uvedené, nepřipadná.

35. K samotnému kritériu proporcionality v užším slova smyslu uvádí soud následující. Územním plánem deklarovaná omezení využití plochy ZX (viz strana 37 textové části napadeného územního plánu) jsou logicky oproti omezením plochy OM širší. Soud však při přezkoumání skutečného omezení má za to, že nejsou nepřiměřená, vycházejí

z omezení veřejnoprávní úpravy (lesní zákon a zákon o ochraně přírody a krajiny) přičemž respektují možné zájmy zejména navrhovatele a) v jeho dosavadním podnikání v areálu. Jako přípustné využití je uvedeno (ač se nejedná typické využití pro lesní pozemky): dětské sportovní a rekreační vybavení, prvky drobné architektury související s hlavním využitím souvisejících ploch občanského vybavení (pohádkové motivy apod., komunikace pěším cyklistické, naučné stezky). Navrhovatel a) opakovaně deklaruje svůj záměr podnikat a rozvíjet podnikání v areálu Lovčího záměčku. Argumentuje též i jakýmsi zmařeným záměrem a ušlým ziskem. Konkrétní skutečnosti však neuvádí. Toliko na straně 11 návrhu je uvedeno: „...navrhovatelé dále doplnili svůj požadavek na zachování stávajícího funkčního zařazení ploch v areálu poukazem na to, že navrhovaná změna by zmařila desetileté investice do realizace úspěšného projektu výletního místa pro rodiče s dětmi s názvem „Perníková chaloupka“, když při schválení změny brozí ukončení projektu se vznikem požadavku na poskytnutí náhrady za zmaření investice.“ Tato deklarace opět neumožňuje učinit závěr o tom, že dané omezení vycházející z konkrétních veřejnoprávních ustanovení o ochraně pozemků je zcela neproporcionální k daným cílům a tedy ani k deklarovaným záměrům navrhovatelů. Z výše uvedené části odůvodnění k námitce porušení lesního zákona a zákona o ochraně přírody a krajiny se podává (na rozdíl od tvrzení navrhovatelů), že též účel regulace byl skrze zařazení dotčených pozemků do plochy ZX naplněn.

36. Pro doplnění k vypořádání námitek soud uvádí následující. Platí, že případné další požadavky na detailnost a rozsah odůvodnění obsaženého v napadeném územním plánu již krajský soud považuje za přemrštěné. Takové „...přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřípustný zásah do práva na samosprávu.“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 27.5.2013, sp.zn. III. ÚS 1669/11), přičemž při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace je třeba řídit se zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, č.j. 2 Ao 2/2007-73, publ. pod č. 1462/2008 Sb. NSS), když „...ke zrušení územně plánovacího opatření obecné povahy by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 10. 2011, č.j. 6 Ao 5/2011-43).

37. S ohledem na shora uvedené odůvodnění proto krajský soud dospěl k závěru, že ve vztahu k tvrzeným nedostatkům ohledně čtyř pozemků ve vlastnictví navrhovatelů a) a b), nezjistil důvod svědčící o nezákonnosti přezkoumávaného opatření obecné povahy. Návrh byl proto jako nedůvodný zamítnut. Soud, shrnuto z druhu a rozsahu argumentace navrhovatelů, též zhodnotil, že požadavky navrhovatelů jsou patrně vedeny jejich snahou o co nejširší možnosti podnikání v areálu, přitom však pomíjí ochranu dané přírodní lokality Kunětické hory, včetně hradu jako navštěvované památky, ze které však též profitují.

38. Při zpětvzetí návrhu navrhovatelem c) soud analogicky dle ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích vrátil navrhovateli c) část soudního poplatku. Dle tohoto ustanovení soud vrátí zaplacený poplatek snížený o 20 %, nejméně však o 1.000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Soud proto vrátil 4.000 Kč.

39. Navrhovatelé nebyli se svým návrhem úspěšní, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení, a úspěšnému odpůrci soud toto právo nepřiznal, když mu podle

obsahu spisu nárok na náhradu nákladů řízení nevznikl (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Řízení mezi navrhovatelem c) a odpůrcem bylo zastaveno (§ 60 odst. 3 s.ř.s.)

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 17. ledna 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu